

CHARLES DICKENS

Poveste de Crăciun

Respect pentru oameni și cărți

CHARLES DICKENS

POVESTE
DE
CRĂCIUN

Ilustrată
de ANCA SMĂRÂNDACHE

Traducere din limba engleză
de IOANA NOVAC

Redactor: Alina Ioan
Design, machetare și DTP: Florin Paraschiv

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DICKENS, CHARLES

Poveste de Crăciun / Charles Dickens; trad. de
Ioana Novac; il. de Anca Smărăndache. – București:
Editura Arthur, 2012

ISBN 978-606-8044-18-7

I. Novac, Ioana-Maria (trad.)

II. Smărăndache, Anca (il.)

821.111-31=135.1

Charles Dickens
A Christmas Carol

© Editura Arthur, 2012, pentru prezenta ediție

POVESTE CU FANTOME DESPRE CRĂCIUN ÎN PROZĂ

*În această cărticică fantomatică m-am străduit
să aduc Fantoma unei idei care să nu-i întoarcă pe cititori
împotriva lor înșiși, unii împotriva altora,
împotriva acestei sărbători sau împotriva mea.
Fie ca Fantoma să le bântuie cu bucurie casele
și nimeni să nu dorească să o îndepărteze.*

*Prietenul și slujitorul lor devotat,
C. D.
decembrie 1843*

Cuprins

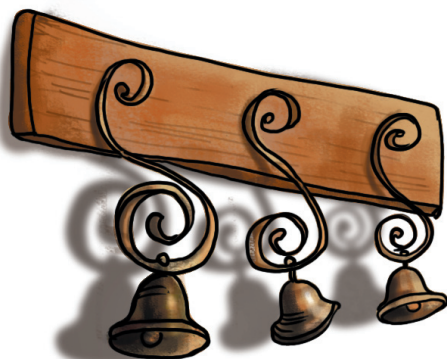
STANȚA ÎNTÂI
Fantoma lui Marley / 7

STANȚA A DOUA
Primul spirit / 41

STANȚA A TREIA
Al doilea spirit / 73

STANȚA A PATRA
Ultimul spirit / 117

STANȚA A CINCEA
Sfârșitul / 147

STANȚA ÎNTÂI

Fantoma lui Marley

a să începem cu începutul, trebuie să spunem că Marley murise. Nu încăpea nicio discuție. Catastiful în care era consemnată înmormântarea lui era semnat de preot, paracliser, antreprenorul de pompe funebre și de cioclul-șef. Și Scrooge îl semnase. Iar numele lui era o garanție cât se poate de bună pentru orice act pe care își punea iscălitura.

Bătrânul Marley era mort de-a binelea, ca un cui de ușă.

Stați așa! Nu vreau să zic că știu, pe propria piele, ce înseamnă să fii mort ca un cui de ușă. Eu unul, aș fi zis că cel mai mort dintre toate de pe lumea asta e cuiul de la coșciug. Dar așa spune vorba bătrânească și n-o să scrântească păcătosul de mine moștenirea din străbuni, căci altminteri țărișoara asta ar fi sortită

pierii. Așa că dați-mi voie să repet, să nu rămână-ndoială, că Marley era mort ca un cui de ușă.

Știa oare Scrooge că Marley e mort? Bineînțeles că știa. Cum s-ar putea altminteri? Scrooge și cu Marley fuseseră asociați vreme de nici nu știu câți ani. Scrooge fusese singurul executor testamentar, administrator, mandatar, moștenitor, prieten și totodată singurul participant la înmormântare, pe care a celebrat-o cu un târg de netăgăduit.

Pomenirea înmormântării lui Marley mă aduce înapoi, în locul de unde am pornit istorisirea. Nu e urmă de îndoială că Marley murise. Lucrul trebuie limpede înțeles, căci altfel nimic bun nu mai poate ieși din povestea pe care o voi spune. Dacă nu am fi pe deplin încredințați că tatăl lui Hamlet a murit înainte de a începe piesa, atunci nu ar mai fi nicio grozăvie în plimbarea lui nocturnă, în bătaia vântului de răsărit, pe propriile metereze, ci doar ieșirea nesăbuită în noapte a unui gentleman între două vârste, ca oricare altul, într-un loc bătut de vânturi – să zicem, de pildă, cimitirul catedralei Saint Paul – pentru a tulbura, pur și simplu, mintea slabă a propriului său fiu.

Scrooge nu a șters niciodată numele bătrânului Marley de pe firmă. A rămas acolo, mulți ani după aceea, mai târziu, deasupra ușii depozitului: „Scrooge și Marley“. Firma era cunoscută sub acest nume. Uneori, cei nou-veniți în domeniu îi ziceau lui Scrooge ba Scrooge, ba Marley, iar el răspundea la ambele nume. Îi era totuna.

O, dar Scrooge era strâns la punga. Scrooge! Un bătrân ticălos și hapsân, strângător, prădător, cărpănos și hrăpăreț! Dur și tăios precum cremenea din care niciun amnar nu a scos vreodată decât o pipernicită de scânteie; retras și ursuz, singuratic

precum un cuc. Răceala din suflet îi îngheța trăsăturile bătrâne, îi pișca nasul ascuțit, îi zbârcea obrajii, îi înțepenea mersul; îi înroșea ochii și îi albăstrea buzele; și i se strecura viclean în vocea aspră. Pe cap, pe sprâncene și pe bărbia ascuțită avea promoroacă. Ducea peste tot pe unde mergea propria răceală; își îngheța biroul în zilele caniculare, și nici măcar de Crăciun nu creștea temperatura cu un grad.

Căldura și frigul nu aveau cine știe ce influență asupra lui Scrooge. Căldura nu îl încălzea, nici vremea rece nu-l înfrigura. Niciun vânt nu era mai aprig decât el, niciun viscol mai înverșunat, nici ploaie mai nemilos biciuitoare. Vremea rea nu știa de unde să îl ia. Cele mai puternice ploi, ninsori, grindina și lapovița se puteau lăuda cu un avantaj asupra lui într-o singură privință. Ele „treceau“ cu generozitate, ceea ce Scrooge nu făcea niciodată.

Nimeni nu l-a oprit vreodată pe stradă pentru a-i spune, cu o privire voioasă: „Dragă Scrooge, ce mai faci? Când treci pe la mine?“ Cerșetorii nu-l rugau să le dea un bănuț, copiii nu-l întrebau cât e ceasul, niciun trecător, bărbat ori femeie, n-a încercat să afle vreodată de la el cum să ajungă într-un loc sau altul. Chiar și câinii orbilor păreau că-l cunosc și când îl zăreau apropiindu-se își trăgeau stăpânii în pragul ușilor sau în curți, după care dădeau din coadă, ca și cum ar fi zis: „Mai bine fără ochi decât cu ochi răi, stăpâne!“

Însă puțin îi păsa lui Scrooge! Tocmai acest lucru îi era pe plac. Să își croiască drum pe cărările aglomerate ale vieții, ținând la distanță orice urmă de compasiune umană, era ceea ce cunoscătorii numeau „tăcăneala“ lui Scrooge.

Odată, demult – dintre toate zilele bune ale anului, tocmai în Ajunul Crăciunului – bătrânul Scrooge era ocupat cu socotelile.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Poveste de Crăciun

Afară era frig, ziua era mohorâtă și rece și, pe deasupra, cețoasă, iar el auzea oamenii din curte mergând de colo până colo șuierând, frecându-și mâinile pe piept și tropăind pe pietrele caldarâmului pentru a-și încălzi picioarele. Orologiile orașului abia bătuseră ora trei, dar deja se întunecase – întreaga zi fusese întunecată –, iar în ferestrele birourilor vecine pâlpâiau lumânări, asemenea unor pete de ulei arămii în aerul brun, palpabil. Ceața se lăsa, pătrunzând prin fiecare spărtură și gaură de cheie, și era atât de deasă, încât, deși curtea era cât se poate de îngustă, casele de vizavi păreau doar niște fantome. Dacă-ți fi văzut cum cobora norul plumburiu, tăinuind totul, v-ai fi gândit că natura însăși se chinuia din greu să respire.

